

Rekordy ... v jedení

Vo vlastnom záujme neskúšajte!

Jedenie banánov - Na kalifornskej univerzite v Irvine zjedol 7.12.1973 dr. Ronald L. Alkana za dve minúty 17 banánov.

Jedenie citrónov - 3 celé citróny rozrezané na štvrtky, vrátane kôry a jadierok, zjedol za 15,3 sekundy Bobby Kempf z Roanoke vo Virgínii, USA, 2.5.1979.

Jedenie búrskych orieškov - 100 olúpaných búrskych orieškov zjedol jeden po druhom za 46 sekúnd Jim Komitzer v Brigtone, Anglicko, 1.8.1979.

Jedenie pizze - 18. 3. 1988 zjedol John Kenmuir v nočnom klube Confettis v stredoanglickom meste Derby za 32 sekúnd pizzu, ktorá vážila 907 g.

Jedenie vajec - V apríli 1987 zjedol John Kenmuir v živom vysielaní škótskej televízie počas 14,42 sekundy 14 vajec.

Jedenie hotdogov- Američan Joey Chestnut zlomil svetový rekord v jedení párkov v rožku. V New Yorku zjedol za desať minút 68 hotdogov.

Jedenie špagiet - 91,44 m špagiet zjedol za 12,02 sekundy Peter Dowdeswell v Hallesowene, Veľká Británia

Andrej

Kríž je znakom spásy

To je niekedy ťažké pochopiť aj dospelému, nieto dieťaťu. Ale keď sa niektoré skutočnosti Ježišovho života priblížia priam „na dotyk“, ide to hneď ľahšie. Pokúsila sa o to netradičným spôsobom pani učiteľka Milotka Orošová.

Keď predškolači kladivom pribíjali papierové odtlačky svojich dlaní klincom na drevený kríž, mali veru v očiach slzy pri vyznaní: „...aj ja, Pane Ježišu...“ Odtlačky malých dlaní ako symboly previnení voči svojim kamarátom, či najbližším doma. (A čo potom tie naše, veľké?) Aká ale úprimná radosť svietila v deťom v očiach, keď sa im po každom dobrom skutku, či prejave lásky blížnemu, umožnilo jeden takto pribitý kliniec vytiahnuť!

Po obširnej predpríprave sme sa vybrali v piatok **26.3.2010** do kostola Sv. Kataríny Alexandrijskej. Tu sme si sústredene a zblízka, s komentárom pani učiteľky Helky Ďaďovej, pozreli a precítili detailne plasticky zobrazenú krížovú cestu Pán Ježiša, ktorá už dlhé roky zdobí steny nášho farského kostola. Celým chrámom sa niesli piesne detí: „Vďaka, ježiš..., Kríž je znakom spásy..., a na záver V mene Otca...“ Zdá sa vám to byť celé na malé hlávky „prisilná káva“?

No len keď zblízka, ľudským spôsobom a úprimne vnímame bolesť ktorú spôsobujeme, alebo môžeme svojím správaním spôsobiť, dokáže sa v nás vyryť hlboká stopa a rozvinúť schopnosť prijať predsavzatie zlo nekonať a vcítiť sa do druhého človeka, ...alebo rovno Boha.

Otília Jurigová

foto: Milotka Orošová